

Det var ofring under gudstjenesten og det kom inn 3.000 kr. Fra tidligere finnes det en konto med noen midler som er beregnet til Brattholmen. Kirkeeieren/evt kirkeforeningen kan disponere disse til vedlikehold.

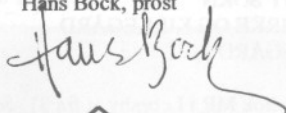
Det ble også drøftet litt om kirkegården. Det ble klargjort at kirkegården ikke ble nedlagt. Men vedtaket gikk ut på at hvis ikke noe forhindret det ville man ikke lenger gi tillatelse til å åpne grav på Brattholmen eller Sværholt kirkegård.

Det ble videre opplyst at et menighetsmøte måtte gjøre endelig vedtak i saken når det gjaldt nedleggelse av de to kirkegårde.

Jeg tror mange satte pris på å komme til Brattholmen i det fine været. Det er folkekirken på sitt beste. Men vemødet var ikke helt fraværende. Et Gudshus uten folk og menighet blir til sist et offer for naturens krefter. Utviklingen har gått uten om Brattholmen på godt og ondt – og vi må takke Gud for tiden dette huset var en fyrlykt som lyste sjeler fram og inn – og samtidig hedre og ære de mennesker som gjorde dette mulig.

Hammerfest prosti d. 15. juli 2005

Hans Bock, prost

På oppfordring fra daglig leder / kirkeverge ble Inger Marie Hoem oppfordret til å skrive noen ord om sin opplevelse av saksgangen på de forskjellige nivå, både det skrevne og muntlige fra "kirkemøtet på Brattholmen".

TANKER FRA EN SOM SNART BLIR EIER AV EN KIRKE.

Vinteren 1947-48 ble det reist et kapell på Brattholmen. Det fantes allerede en kirkegård på stedet, anlagt så tidlig som i 1918. Lokale arbeidsfolk satte kapellet opp av de materialer man hadde tilgjengelig der og da: tyske brakke-

flak. Yngste sønn på bruket malte en vakker altertavle, mor i huset laget alterduk med egne hender, og klokka ble hentet fra klokketårnet på gravstedet.

Det ble etter forholdene et riktig pent og ordentlig lite kapell, som det ganske sikkert var behov for den gang Brattholmen var et knutepunkt for sjøfarende og for mange små boplasser i indre Laksefjord.

Tidene har skiftet, forskjellige menighetsråd har kommet og gått. Noen har benyttet kapellet på Brattholmen til årlige gudstjenester, andre ikke. Det har vært mange begravelser etter hvert som de små bostedene ble avfolket. Fire bruder har vandret opp det korte kirkegulvet til alteret, og flere barn er døpt.

Det sittende menighetsråd i Lebesby sogn har bestemt at det ikke lenger har noen hensikt å holde en kirke på Brattholmen i live, og det har de ganske sikkert rett i. Det er lenge siden det var noen fastboende der, menighet og embedsmenn må komme sjøveien og er avhengig av vær og vind for å komme seg til og fra. Det er nok heller ingen spøk i disse sparetider å frakte en prestemann til en omflødd holme.

Men nå har det altså vært befaring og ny vurdering. Det har vært gudstjeneste med dåp, som samlet ca. 70 mennesker en sommersøndag. Et tilsynelatende forlatt kapell i ødemarka fikk følelser og folk knyttet til seg, og derfor har det fått en tidsfrist. Ti år, sa prosten, ti år kan vi ta oss av det åndelige og skaffe prest til kapellet hvis det skulle bli behov for det. Etter den tid kanskje ny vurdering. Det får tiden vise. Men, sa han, kirkebygningen er din, Inger Marie. Vi vil ikke ha noe med bygningen og vedlikeholdet av den å gjøre. Hva skal man si når man plutselig får en kirke?

Det har seg slik at kapellet står på vår eiendom. Brattholmen er full av stein, og det flatlandet som finnes på neset der bebyggelsen er, det tok mine forfedre til jordbrukseiendom. Og mine forfedre var rimelig greie folk, som tillot at kirka ble satt opp på eiendommen. Derfor blir jeg fra årsskiftet eier av en kirke, enten jeg vil eller ikke.

Det føles ganske overveldende. Det er ikke noe å ta på vei for, mamma, ikke noen «big deal», sa min datter trøstende i bilen hjem til Lakselv. Det blir som det hele tida har vært. Vi skifter vindusruter som vinterstormen plukker ned, slår fast en takplate her og et bord der, og mange maler på dugnad.